

Sygn. akt IV CSK 525/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Z. S. i H. S.
przy uczestnictwie E.-O. Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 14 stycznia 2015 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i oddala wniosek uczestnika
postępowania o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawców Z. S. i H. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 marca 2014 r., oddalającego ich wniosek o ustanowienie na ich nieruchomości położonej w K. służebności przesyłu na rzecz każdorazowego właściciela urządzenia przesyłowego – linii energetycznej wysokiego napięcia zlokalizowanej na tej działce, polegającej na utrzymywaniu linii energetycznej, prawie jej konserwacji i napraw w zamian za jednorazowe wynagrodzenie w wysokości 24 752 zł. Uczestnik E. O. Spółka Akcyjna w G. podniósł zarzut zasiedzenia tożsamej treści służebności gruntowej a następnie w odrębnym postępowaniu uzyskał w dniu 6 września 2013 r. postanowienie o stwierdzeniu nabycia przez zasiedzenie na nieruchomości wnioskodawców służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającej na eksploatacji instalacji i urządzeń przesyłowych, wchodzących w skład linii napowietrznej 110 KV J.-B. w zakresie zgodnym z ich przeznaczeniem, w celu konserwacji, modernizacji, bieżących napraw, remontów, badań technicznych, usuwania awarii i swobodnego przemieszczania się wzdłuż pasów eksploatacyjnych o długości 15 m i szerokości 12,9 m dla linii 110 KV i o powierzchni 54 m² dla części słupa linii 110 KV. Uwzględniając fakt przysługiwania uczestnikowi służebności, Sąd ocenił żądanie jej ustanowienia w niniejszym postępowaniu za bezprzedmiotowe. Stanowisko to podzielił także Sąd odwoławczy, który stwierdził ponadto, że podniesiony w apelacji zarzutu zmierzają do podważenia prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia służebności przez zasiedzenie, co nie jest dopuszczalne.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. wnioskodawcy zaskarżyli postanowienie Sądu Okręgowego w całości. Zarzucili obrazę art. 305¹ k.c. w zw. z art. 292 k.c., polegającą na błędnym przyjęciu, że przed wejściem w życie art. 305¹ - 305⁴ k.c. oraz przed publikacją orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1991 r., III CZP 73/91 i a dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu.

Zarzucili także naruszenie przepisów postępowania poprzez nierozpoznanie sprawy co do istoty, nie precyzując w żaden sposób tego zarzutu.

We wnioskach domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. (na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. mającego zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym) skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych wraz z ich uzasadnieniem oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany.

Jeżeli strona wnosząca skargę kasacyjną zaskarża orzeczenie sądu drugiej instancji w całości, powinna wskazać wyraźnie, że orzeczenie to jest zaskarżone „w całości” (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r., III CZ 52/13, Biul. SN 2013, nr 12, poz. 19; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151). Brak tego wskazania stanowi wadę konstrukcyjną skargi, skutkującą jej odrzuceniem *a limine* (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Podobnie, zamieszczając w skardze kasacyjnej wniosek o uchylenie orzeczenia, skarżący zobowiązani byli wskazać zakres tego żądania, tj. „w całości” czy „w części”. Zamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z pominięciem oznaczenia zakresu żądanego uchylenia lub zmiany stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie przewidzianym dla usuwania braków formalnych, skutkującą odrzuceniem skargi *a limine* (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., V CZ 26/08, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., II UZ 9/09, OSNP 2010, nr 21-22, poz. 276).

Z kolei uzasadnienie podstaw, jako odrębny element skargi kasacyjnej powinno być wyodrębnione redakcyjnie i treściowo.

Tymczasem wnioskodawcy w swojej skardze zawarli wniosek „o uchylenie postanowienia” bez oznaczenia zakresu wnioskowanego uchylenia. Nie włączyli też do skargi kasacyjnej pozwalającego się wyodrębnić uzasadnienia podstaw skargi. Kształt redakcyjny i treść skargi wskazuje na to, że zawiera ona jedynie uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

W tych okolicznościach konieczne było odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 520 § 1 k.p.c.

eb